

DE GESCHIEDENIS VAN MING WEI

Sië begeleidde hem tot aan de trappen van het terras, kuste hem innig en zeide:

„Geliefde, kom hier zoo dikwijls als ge kunt — zoo dikwijls als uw hart u aanspoort naar mij toe te gaan. Ik weet, dat ge niet behoort tot degenen, die trouweloos zijn en geheimen verraden. En toch, ge zijt zoo jong, ge zoudt soms onnadenkend kunnen zijn; en daarom smee ik u nooit te vergeten, dat slechts de sterren getuigen zijn geweest van onze liefde. Spreek er met geen levend wezen over, lieveling. En neem dit mee als een klein aandenken aan ons geluk.” En zij gaf hem een heel fijn en bijzonder mooi bewerkt klein voorwerp; een kleine liggende leeuw, gewrocht uit de gele jaspis, die de regenboog maakte om Kong-fu-tze te eeren. De knaap kuste het geschenk en de schoone hand, die het hem toereikte teeder.

„Mogen de kwade geesten mij straffen,” zei hij, „als ik ooit uit vrijen wil u reden geef mij verwijten te doen.” — En zoo scheidden zij van elkaar met wederzijdsche beloften van trouw.

Toen Ming Wei dien morgen terugkeerde in het huis van zijn meester Tchang, vertelde hij de eerste onwaarheid, die hem ooit over de lippen was gekomen. Hij gaf voor, dat zijn moeder hem gevraagd had, zoo lang het weder zoo zacht en mooi bleef, de nachten in het ouderlijk huis door te brengen. Want, al was de weg wat lang, hij was sterk en gespierd en had behoefte aan lichaamsbeweging. Tchang geloofde, wat Ming Wei hem vertelde en maakte geen bezwaar. En zoo kon de jonge man iederen avond doorbrengen in het huis van de schoone Sië. Iederen avond wijdden zij aan dezelfde genoegens, die hun eerste samenzijn zoo heerlijk hadden gemaakt. Zij zongen en voerden gesprekken over allerlei onderwerpen; zij speelden samen schaak — het moeilijke spel, dat uitgevonden was door Wu-Wang, en dat een nabootsing is van den oorlog. Zij maakten samen gedichten, verzen met tachtig rijmwoorden op bloemen, boomen, wolken, rivieren, vogels en bijen. Maar in al deze talenten blonk Sië ver uit boven haar jongen geliefde. Als zij schaakten was het altijd Ming Wei's koning die gevaar liep, of Ming Wei's kasteel dat omsingeld en genomen werd. Wanneer zij verzen maakten, waren Sië's verzen altijd mooier dan de zijne in woordenkeus en welluidendheid, in schoonheid van vormen en in klassieke verhevenheid van gedachte. En zij kozen altijd de moeilijkste onderwerpen; de onderwerpen die de dichters uit de T'ang-periode bezongen hadden. En de muziek, die zij zongen, was ook de muziek van vijfhonderd jaar geleden; — de liederen van Youentchin, van Thou-mou of bij voorkeur die van Kao-pien, den grootsten dichter van allen en heerscher over Sze Chouen.

En de zomer kwam tot volle rijke schoonheid en bloei en werd haast onmerkbaar